

Andreas Daniel Habichhorst Joachimus Seth a

**Diatribē Philologica Manna, Quo Populus Israeliticus In Deserto Olim Fuit Cibatis,
Exod. XVI. v. 15. & seqq. & Num. XI. v. 6. & seqq.**

Rostochii: Kilius, 1670

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn740048651>

Druck Freier Zugang

RU theol. 15.Okt. 1670

Habichhorst, Andr. Dan. */b*

DIATRIBE PHILOLOGICA
DE
MANNA,

36
QUO
POPULUS ISRAELITICUS
IN DESERTO OLIM FUIT CIBATUS,
Exod. XVI. v. 15. & seqq. & Num. XI. v. 6. & seqq.

Quam

In illustr. Acad. Rostoch.

MODERATORE משה הלל
Amplissimæ Facult. Philos. consensu

PRÆSIDE

M. ANDR: DANIELE
HABICHHORSTIO,

SS. THEOL: CANDID.

Placido συμφιλολογέων examini
Horis locoq; consuetis
submittit

JOACHIMUS à SETH,

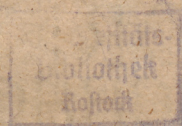
Stenovio-Hadelenfis, SS. Th. & Phil. Stud.

Ad d. XV. Octobr. Anno 1670.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typogr.

NIK 1670 agt. m

I. N. D.

Inter miracula, quibus in cibandis mortalibus inde ab exordio mundi suā Deus illustravit παντοδυναμίας & πολυπαντοφίας, princeps facile est cibatio Israelitarum in deserto, quæ facta admirando pane *Manna*. Quandoquidem vero circa panem illum occurrunt notatu & disquisitione omnino digna, lubido est paucula hic de illo duabus sectionibus commentari. Esto igitur (DEUS vero sit conatibus præsto!)

SECTIONIS I. *Onomatologica*

Membr. I. exhibens *Etymologiam*.

§. I. *Etymologia nominis* Mannæ ex prima cognoscitur origine & appellatione. Cum enim viderent illud Israelitæ, dicebant quisque ad fratrem suum מַן הֵן i. e. Man illud, quia non sciebant מַן הֵן quid illud, teste Mosche Exod. 16. 15. Idemque v. seq. 31. refert, Israëlitas ejus nomen vocasse מַן. Ubi statim quaestio movetur, utrum vocis hujus origo sit petenda ex linguis peregrinis, an ex ipsa Hebræa? Et porro an *pronominaliter* accipienda, adeoq; populi verba מַן הֵן ἐρωτηματικῶς seu dubitativè, oratione interrogativâ, sint explicanda, ac si interrogassent *quid hoc*, adeoq; nomen ac definitionem rei poposcerint? An vero *nominaliter*, adeoq; verba Israelitarum intelligenda κατὰ φωνήν, ita ut assertive seu definitive in oratione enunciativa expresserint, quid de pane isto statuerint?

§. II. Sunt qui *pronominaliter & interrogativè* accipiunt, ac si Israelitæ rei novitate perculsi percontati fuissent, quid illud esset, quod oculis usurparent. Et horum alii deducunt ex Chaldaico idiomate, alii ex Syriaco, alii ex Arabico, in quibus מַן pronomen interrog. alii ex Ægyptiaco, in quo pariter interrogatio esse perhibetur. Unde quidam non absurdum existimant, dicere, populum Israëliticū usos fuisse post egressum particulā linguæ eorum, cum quibus conversati tot fuerunt anni. Qui vero ex Hebræa id nominis deducunt lingua, illi τὸ Nun per paragogen. in locum מַן positum, adeoq; מַן idem esse quod מַן docent.

Ad hanc classem, qui pronominaliter & interrogative accipiunt, pertinet Josephus l. 3. Antiq. Jud. c. 1. qui ita scribit: καλῶσι δ' Εβραῖοι τὸ βρώμα τῶν Μάννα, τὸ γὰρ μᾶν ἐπερώτησις, κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, τί τῶτ' ἐστίν, ἀνακρίνασθαι. Quod quidem verum esse confitemur in dialecto Chaldaica post captivitatem apud DEI populum usitata, falsum si de purè Hebraica id asserat. Quin longè ante Josephum, imò & ante Christum natum LXX. ita exposuerunt: εἰπὼν ἐν ᾧ τῷ ἐτέρῳ τί ἐστὶ τῶν. Quos & secutus, uti passim solet, Vulgatus retinuit quidem verba Hebraea, de quibus movetur quaestio, filii Israel dixerunt ad invicem: *Man-hu*, sed addidit statim explicationem: *quod significat: quid est hoc?* & hanc sententiam Patres ferè omnes & quidam recentiorum, praecipuis Pontificiorum interpretum amplectuntur.

§. III. Nos vero pro posteriori stantes sententia, verba illa מַן הוּ *affertive & enunciative* accipimus, ita ut מַן seu illud, quod videbant Israëlita, scilicet *מַן* *pr* i. e. accervus granorum tenuium orbicularium sit subjectum, & *הוּ* praedicatum, adeoq; vox *הוּ* sit descriptio tenuium illorum orbicularium, quae postea nomen eorum esse coepit. Cum vero *affertive & enunciative* accipimus, simul indigitamus τὸ *הוּ* haut esse pronomen, sed nomen, originem trahens à R. *הוּ* quae in Kal significat *numeravit*, Piel *paravit*, *præparavit*, qua in significatione aliquoties ap. Jonam de pisce usurpatur magno, quem præparaverat Dominus. Non enim tantum panis hîc adnumerabatur Israëlitis magnaue copia & numero distribuebatur, sed verè etiam *præparatus* à Deo erat cælitusq; donatus. Israëlita igitur cum nomine exprimere proprio statim non possent illud *מַן* *pr* quod videbant, dum ignorabant ex qua præcisè materia & quomodo esset confectum, *genericè* id appellant *הוּ* q. d. hoc est præparatus ille cibus, quem promisit nobis DEUS.

§. IV. Confirmant hanc sententiam ipsi Israëlita appellatione sua seq. v. 31. Non enim ad primum tantum cibi hujus conspectum enunciative dixerunt מַן הוּ v. 15. sed & postea v. 31. ubi informati à Mosche rem omnè diligentius perpenderant, mente & ore deliberantissimis appellarunt illud *הוּ* & quidem non

unus

unus vel aliqui vel multi, vel soli rudiores, sed בית ישראל seu universa, domus Israël. Jam vero in versu 31. vi textus מן est à R. מנח, quod agnoscunt non tantum celebriores Hebraei, sed & quidam adversariorum. Et confirmat nos ulterius locus Sapient. 16. 20. ubi dicitur: ἔτοιμον ἄρτον i. e. paratum panem à caelo misisti illis sine labore. Luth. Sandtest ihnen Brodt bereitet vom Himmel ohn Arbeit. Illa igitur est Etymologia Mannæ in v. 15. quæ est Etymologia מן in v. 31. quia nullibi diversitas mutati conceptus notatur, nec ulla punctationis mutatio conspicitur.

§. V. Frustra ergo sunt, qui constantem hanc panis hujus admirandi appellationem, quæ ad posteros erat transferenda, facrisq; tabulis insinuanda, ex ignoratione & hæsitazione populi rudioris perfectam somniant. Utut vero rudiores multi inter Israelitas; omnes tamen tam rudes fuisse, ut nescierint quid dixerint, non affirmare habemus. Neq; vero aliqui saltem & quidem rudiores dicebant: מן הוא; sed יאמרו איש אל אחיו i. e. quilibet dicebat ad fratrem suum מן הוא. Et posito omnes in principio, ad primum ejus conspectum, fuisse tam rudes; an vero dixeris in errore illos permanisse, dum à Mose specialiter edocti quid esset, constanter universa domus Israël illud appellat מן? Et quis quæso in nescientia nominis occasionem nominis realis fundaret?

§. VI. Nos ergo illis potius ruditatem objicimus, qui מן pronomen esse in lingua Hebræa statuentes, rō ¶ hîc paragogicum docent, ἐνφανές ἐνέξα usurpari solitum pro ה. Unde enim huic suo pronomini in Hebræa lingua fidē faciēt? Et unde alii probabunt Israëlitas & quidem omnes (alter n. ad alterum dixit מן v. 15. & universa domus appellavit מן v. 31.) locutos fuisse seu Arabicè seu Chaldaicè seu Egyptiacè &c.? Certè quod Chaldaismū attinet, in illo non per (r) illud מן uti quidem h. l. sed per (-) punctatur. Neq; ap. Chaldaeos pariter ac ap. Syr. & Arab. מן illud de re, cujusmodi erat Manna, sed de persona interrogare solet, perinde ut מי ap. Hebræos. Sic Dan. 3. 15. וּמִן־הוּא אֱלֹהִים & quis ille Deus. & s. sehen mer der Gott sey. & v. 6. וּמִן־דָּרִי לֹא יִפֹּל & quisquis non procidet, &c. Et præterea si מן h. l. ex Chaldaica de-

ca desumptum lingua notat *quid*, quare non Chaldaeus quoq; interpres Onkeloshic legit מן vel מַה, sed מַנָּה quod præparationem atq; ita cibum h. l. notat præparatum? Et quare idem distinguit inter הוּא מַה & הוּא מַנָּה? ita enim habet Targum Onkelos : אֲמַרו גִּבֹר לֵאחֲרָיו מַנָּה הוּא אֲדִיר לֹא יִרְעֶין מַה הוּא :

§. VII. Quod deniq; ad Ægyptiacam attinet linguam, Drusius ipse, hujus sententiæ compatronus, adhuc est dubius, inq; ea sententia ab aliquo linguæ hujus perito confirmari cupit. Et posito dari in Ægyptiaca lingua tale pronomen, probare ipsi incumbit Isrælitas & quidem omnes in nomenclatura admirandi hujus cibi fuisse lingua usus eâ, cujus absq; dubio fuerunt pertæssissimi. Taceamus supponi abs Drusio quod est in quæstione & jam refutatum, scilicet verba הוּא מן esse accipienda dubitative aut interrogative.

§. VIII. Rectè ergo Lutherus noster assertivè hæc verba enarrat : das ist Man : & in margine reddit per : eine Gabe. Queritur autem unde in Germanica vel latina lingua venerit Syllaba secunda *na*; dicitur enim *Manna*? Resp. originem illa trahit ex versione LXX. qui reddierunt μάνα, illudq; procul dubio à Chaldaïs habent, apud quos dicitur מַנָּה. Ulti enim Hebræi ה demonstrativum seu emphaticum præponunt e. c. הַמָּן Num. 11. v. 6. & 9. ita Chaldaei נ suum emphaticum nominibus postponunt: quomodo & Targum legere Onkelosum supra monuimus. Syrus τὸ נ duplicat expresse מַנָּה, Arabs usitatum habet articulum suum اَلْمَن.

Membr. II. proponens *Homonymiam*.

§. I. Non autem nomen hoc illi tantum tribuitur cibo, quæ Isrælitis in deserto præparavit Deus; sed tribuitur quoq; aliis rebus, quamvis non eodem modo: illi enim tribuitur *νυσίως* & *ιδίως*; his vero tum *μεταφορικῶς* tum *καταχρηστικῶς*. Primò quidem *Metaphoricè* rebus quibusdam tribuitur *singularibus* & *sacris*. (1) enim ipse *Christus* *Manna* vocatur. conf. Joh. c. 6. v. 30. & 31. ubi *Christus* non cum *Manna* solum se confert, sed & multis modis ei præfert dicens: *Amen amen dico vobis, non Moses dedit vobis panem de celo, sed pater meus dat vobis de celo panem verum. Ego sum panis*

panis verus &c. Hinc ap. scriptores Ecclesiasticos, item ap. Rabbi-
nos Messias audit Manna, & in cantico himelisch Manna das wir essen.
(2) etiam *verbum Dei* ap. Patres passim audit Manna. Ex multis
unum audiamus Origenem, qui: *in nostra*, inquit, *Dominica die*,
semper pluit Dominus de celo: sed & hodie ego dico, quia pluit Dominus Man-
na de celo: celestiana namq. sunt eloquia illa, quæ nobis lecta sunt &c. (3)
vita æterna, ceu colligitur ex Apoc. 2. 17. *vincenti dabo edere ex*
Manna abscondito. Varias hujus loci interpretationes allegandi
hic non est locus &c.

§. II. *Abusivè* hoc nominis rebus tribuitur *vulgaribus & Phy-*
sicis & quidem *certe roris speciei*, uti quidam volunt, illudq; ab
hoc Mosaico dicunt *vulgare Manna*, & *ἰατρικόν*, quod usum
præbeat Medicis in leniter purgando & humores biliosos è corpo-
re educendo. Physici in meteorologia docent, quod sit ros qui-
dam melleus & matutinus, seu halitus aquæ terræq; calore solis
exactè attenuatus & coctus, ac frigore secutæ noctis in unum co-
actus densatusq;, adhærescens lapidibus & herbis. Et hoc ipsum
copiosissimè dicunt colligi in monte Syriæ Libanon (unde & ros
audit Syriacus) ejusq; regionis rusticos expansis humi velleribus
concussisq; arboribus plena sæpe vasa roris ejus domum reporta-
re. Pertinet huc *Manna Calabrienſe*, quod præstantissimum na-
turæ donum commendatur, maximè ex *Oenotriæ* quodâ loco, nunc
Spoletano Ducatu. De hoc memoratu digna ex *Brassavolo* refert *Joh.*
Renodæus Medicus Paris. & ex eo Celeberr. *Dn. D. Varenius* Fautor no-
ster æstimatissimus in Decadibus Mosaicis p. 266. quod dum Reges
Neopolitani, locum istum ubi descendit, occluserunt, ne quis sine
vectigali acciperet, Manna deserit, nec amplius descenderit.
Ubi vero locus reclusus, & vectigal remotum, iterum descende-
re coeperit, & cum denuo locus fuit clausus, itidem cessaverit.
Unde postea Reges coacti sint, locum relinquere liberum.

§. III. Alii vero uti aliter de vulgaris hujus Mannæ genera-
tione sentiunt, & *μετώτρυν* esse negant; sic & alii Manna ampli-
ant, ita ut non tantum detur *ἰατρικόν* in pharmacopoliis, sed
& *τρῶπικόν* seu *βρώσιμον* in culinis. Et tale Manna in *Polonia*
Mense Junio & Julio colligitur inq; hæc etiam loca transporta-
tur, pollucibilis cænaturis haut ingratum.

§. IV

§. IV. Queritur vero hic, an Manna hoc vulgare, quod in Meteorologia à Physicis traditur idem specie sit cum Manna Israelitico, de quo hic agimus? Sunt qui apertè affirmant; Nobis vero nemo id persuadebit. Ex scripturæ enim relatione & instituta collatione liquet, rem vulgarem cum singulari non esse eandem. Aliud est: *descendere cum rore*, quod de Israelitico dicitur Exod. 16. v. 14. Num. 11. 9. conf. infr. Sect. 2. m. 1. §. 2. & aliud: *esse rorem* seu compositum ex rore & plantarum vapore, quod de vulgari pronuntiatur. Et quæso unde tot dulcium halituum adscensio, plantarumq; & herbarum vapor (qui de esse vulgaris Mannæ dicitur) in deserto Arabiæ, quod ipsa ariditate est horrendum, ubi miraculum est pluvia & aquæ haustus ineffabile refrigeriū? Jam vero Israeliticum Manna in illo dabatur deserto & miraculosa virtute producebatur: unde & nomen accepit non physicū, sed Theologicum *Man* vel panis Jehovæ. Ut nunc non urgeamus Mannæ hujus propria & 10. singularissimas excellentias, quas vide explicatas à laudato jam Viro Excell. Dn. D. Varenio l.c. p. 267.

Membr. III. sistens *Synonymiam*.

§. I. Variis autem excellentissimum hoc Manna insignitur nominibus 1. *generalibus*. Sic dicitur nudè מַן seu *panis* Exod. 16. 4. & 12. de qua voce alibi pluribus. Dicitur & חֶמֶן vel *cibus* vel *esca* Ps. 107. 18. Erat autem verissimè cibus, quia diu satis eodem cibabantur, hinc & Deut. 16. 3. & 8. dicitur: & *cibavit te* Manna.

§. II. Deinde & reperiuntur nomina *periphrastica* seu epitheta, quibus circumscribitur. Sic vocatur 1. כֶּמֶן seu *frumentum celi* Ps. 78. 24. LXX. vertunt ἄπρον ἐγαῖν, quomodo & Luth. *Himmels-Brod*. Dicitur *frumentum*: quia frumenti, sc: tritici vel spelte locum subibat: dicitur *celi*, quia DEUS promittens illud dixerat: ecce ego pluam vobis panem de celo. conf. vers. præced. ubi DEUS dicitur jussisse *nubes* quæ vix vocem *celi* explicat. In fonte est מַן קָטָן à sing. מַן quæ vox aliàs notat pulverem tenuissimum, à R. מַן contudit; interdum vero ut & h. i. nubem tenuissimam & subtilissimam vel celum conf. Ps. 18. 12. & 89. 38.

§. III.

§. III. Deinde eodem Ps. v. 25. dicitur **חֲלִי מַנְיָן** i. e. *panis fortium*. Quæritur autem quoniam isti *fortes*? Variant hic interpretes: Alii ad Israelitas referunt, quod eibus fuerit tam delicatus, ut non modo ad palatum fuerit plebis, sed & heroum virorumq; fortium q. d. *Herren Brodt*. Nonnulli de ipso *Manna* per metonymiam effecti accipiunt, quod illud virtute confirmandi augendiq; robur in corporibus comedentium polluerit, quod & reapse expertus sit *Calebus* Dei obsequentissimus Jos. 14. 11. & *Moses* Deut 34. 7. Alii deniq; & quidem plurimi designari hic *angelos* volunt: Ita LXX. verterunt: ἄρτον τῶν ἀγγέλων, Vulg. *panem angelorum* Luth. *Engel Brodt*. Ita & Targum Sed de his in seq. §.

§. IV. Porro appellatur τροφή ἀγγέλων *esca angelorum* Sap. 16. 20. non quod angeli cibo indigeant; sed quod vel eorum ministerio Panis ille fuerit præparatus populoq; subministratus, vel quod homines judicant cibum hunc descendisse ex habitatione Angelorum, vel quod eibus fuerit excellentissimus: illud enim angelicum vel divinum vocamus, quod pretiosissimum; vel deniq; quod ejus fuerit virtutis ut videntes eo, similes reddere angelis semper florentibus, viresque servare incolumes potuerit.

§. V. Deniq; dicitur *esca spiritualis* 1. Cor. 10. 2. & *ambrosia* seu eibus immortalis Sap. 19. 20. illud quidem, non quod spiritualiter seu fide illam patres comederint; sed quod præter naturæ cursum Israelitis fuerit præparatus & Messias per illam eminus præfiguratus. Hoc vero quod ceteri mortales, extra Dei populum, eo sint nunquam usi: est enim *ambrosia* ab α priv. & βρωτός mortalis &c.

SECTIONIS II. PRAGMATOLOGICÆ

Membr. I. exponens CAUSAM EFF. & MAT.

§. I. Explicato *nomine*, nunc *rem* ipsam declaraturis quinque præcipuè ad descriptionem rei facientia, evolvenda essent sc. 1. *causæ* 2. *proprietates* 3. *adjuncta* temporis, loci &c. 4. *pugnantia* 5. *consequentia*; ceterum pagellæ vix omnia permittent. Quantum vero licebit explicabimus. Quod *causas* attinet, *Efficiens* & quidem 1. *principalis* est Deus, qui dixit ad Moysen: *Ego pluens* Exod. 16. 11. 2. *ministerialis*, uti quidam volunt & ex superioribus constat, fuerunt *Angeli*, unde vocari putant *escam angelorum* &c. 3. *causæ impellens* DEUM ad panem hunc

B

dandum

dandum vel *occafio* fuit populi murmuratio, quæ describitur v. 2. unde patet famem Israelitarum non fuisse vulgarem sed gravissimam, ratione temporis, loci, effecti &c.

§. II. *Materia* ab aliis statuitur *ros*; non tamen liquidus, qualis est humor rorulentus, sed concretus & congelatus, similis granis grandinis vel pruinae, &c. Nos cum aliis Manna à *rore* & *pruina* distinguimus, idemq; singularem quandam fuisse naturam simplicius statuimus, & Manna inclusum jacuisse, superne quidem *pruinâ*, inferne autem *rore* è textu Mosaico colligimus, i. enim Exod. 16. v. 13. fit mentio *הסכת החרש* seu *strati roris*, quod est ipse ros in castrorum circuitu stratus. Subiunxit vero hoc stratum roris, quod in dileculo fuit circum castrametationem, Manna quæ cubasse & in lecto constitutum fuisse: Est enim à R. *כבש* cubuit in lecto. Ut vero appareat magis, stratum illud roris non fuisse ipsum Manna, expresse dicitur v. 14. quod *adscenderit stratum roris* *הסכת החרש* i. e. ad solis radios remotum sit, quomodo recte LXX. *καταπαυόμενῃ τῇς ὀφύσεως* cessante *rore*, & Luth. *Als der Thau weg war*. Dicitur etiam quod adscendente strato roris statim Manna apparuerit i. e. elevato roris strato statim revelatum Manna. Unde collectum est facile, quod ros ille non fuerit Manna. Siquidem rore liquefacto Manna demum sui conspectum præbuit

§. III. Deinde notandum ex Num. 11. 9. quod Manna non demum in elevatione roris descenderit, uti hic quidam habent; sed descendente noctu roris strato super castra, simul descenderit Manna *cum rore*. Unde iterum consequitur, Manna si *cum rore* cecidit, non fuisse rorem ipsum & per consequ. aliquid aliud extra utriusq; tam succubi quidam incubi substantiam &c.

Membr. II. subjungens CAUS. FORM. & FIN.

§. I. *Forma* Exod. 16. v. 14. indigitatur duabus vocibus i. *קל* quæ notat *tenuitatem* *minutum*, à R. *קלל* comminuit. LXX. reddunt *λεπτόν* gracile, subtile. Targum *קלל* tenue. Et hanc tenuitatem comparat hic Moses cum tennitate *pruinæ*; unde patet simile fuisse Manna pruinae. Inde vero non colligitur (uti quidam volunt) fuisse pruina: quia simile non est idem. 2. *מסכת* quæ vox cū non nisi h. in scripturis reperiri dicatur ullibi, varios fecit interpretes. Chaldaus, quia vox est quadrata, refert ad cognatam Rad. triliteram *חשך* quæ

quæ notat putavit, de corticavit & reddit per מקלה i. e. decorticatum à קלה rasit, putavit corticem &c. LXX ob vocis raritatem maluerunt circumscribere ita: ὡς ἐν σέσµα κορίαν λευκὸν, collato v. 31. & Num. 11. 7 i. e. sicut semen coriandri album Vulg. habet qv. pilo rufum &c.

§. II. Ceterum nullam ex his sententiis facimus nostram Quod in specie attinet LXX. monemus Coriandrum non esse album cum semine, neq; id Ebraum textum Exod. 16. v. 31. dicere; sed hoc saltem velle, quod Manna fuerit & instar Coriandi, ratione sc: quantitatis s. rotunditatis, & album, adeoq; לבן לבן sumendum non in sensu composito h. m. Manna erat album sicut semen coriandi, sed in sensu diviso 1. Manna erat sicut semen coriandi, idem Manna præterea erat albū. Confirmat id accentuatio, & locus parallelus Num. 11. 7. ubi dicitur? Manna fuit sicut semen Coriandri, quo significatur quantitas; sed qualitas seqq. verbis indicatur. & species ejus sicut species Bdellii. Recte ergo Luth. particulam und/ quæ implicite saltem est in fonte, interposuit: Es war wie Coriander Samen und weiß.

§. III. Alios ergo sequimur Hebræos, qui constanter vocem מרמס per עגול exponunt, quod significat rotundum. Et ita quoq; vertit Pagninus, Arias Mont. Luth. Tremellius. Quod vero vox illa rotunditatem hic importet, conjicimus ex adjunctis 1. quidem ex comparatione Mannæ cum pruina v. 14. jam vero pruina in granula congelari rotunda & conglobari justo tempore conspiciamus 2. ex comparatione ejus cum semine לבן Coriandri v. seqq. 31. item Num. 11. 7. לבן alias notat turmam & לבן turmatim convenit. Bis vero illa vox Coriandrum notat, de quo & h. l. omnes exponunt.

§. IV. Finis fuit (1.) intermedius, & hic vel naturalis, Exod. 16. 8 hic est panis &c. ad vescendum, vel spiritualis, qui vel tentatio v. 4. ut tentarem populum &c vel præfiguratio, ut sc: admonerentur de rebus per Manna adumbratis Joh. 6. 48. 49. seqq. conf. & supr. sect. 1. m. 2. §.

1. (2) ultimus, sc. DEI gloria, Exod. 16. 6. & 12. Deut. 8. 3. &c.

כורלה

COROLLARIA.

I. Quæritur an Manna omnium ciborum gustum exhibuerit? Sapiens c. 16. 20. affirmat. Osiander vero in h. l. ita commentatur; hæc quæ de nab autore dicuntur bono animo ad amplificandum Dei beneficium, sed tamen scriptura aliter de eo loquitur. Cui nos suffragamur.

II. An

II. An Manna distributio, ejus mentio fit Exod 16. 18. facta
fit *per Miraculum*, ita ut illis, qui plus collegerant, diminutum fuerit Man-
na *divinitus*, & illis qui minus, auctum fuerit *divinitus*, ut æquales omni-
um fierent portiones? Negamus.

Ad Præstantissimum

DN. RESPONENTEM.

MAN quid sit? rogitas: Mosis monumenta revolve,

Exodiis Numeros jungito: Victor eris.

Oenotrios coluisse locos si fortè juvabit

Brassævolus magni nominis instar erit.

Celerr.

Augustus Varenius.

Ad Præstantissimum

DN. JOACH. à SETH,

Haectenus in Hebraicis Auditorem meum solertissimum,

Nunc de MANNA ante abitum, in publico frequentiq;

Literatorum conventu Responsum.

Q Uod *Roseo* fueris ad *Varnum* gnavus in horto,

Carpendo varias in pietate rosas,

Testamur; testatur idem quoque pagina præfens,

Quà pius & doctus nobile *Manna* refers.

Manna Tibi semper sit CHRISTUS, *Mannaq;* VERBUM,

Sic te perpetuum *Man*, JOACHIME, manet.

Mannaq; ceu sapuit, sic quæ Fautoribus offers

De *Manna* sapiant tmemata sacra tuis,

Et varios referant Tibi fructus atq; favores,

KIPPIUS in primis hæc Tuus Hospes amet,

KIPPIUS, ad gnatos qui Tete *Parentis* ad instar

Formandos revocat, commoda plura † *paret*!

† Anagr. Pater.

M. A. D. Habichhorst.

Mein werter Freund / Herr Seth / was hat doch Euch getrieben /

Das MAN zu kennen recht? vielleicht ein solch Belieben /

Das mangen nicht bewußt: Ihr deutet damit an /

Das euer Glas wird seyn ins künfftig euer MAN.

Johan. Christoph. Wilaus, Ula-Brem. SS. Th. Stud.

quæ notat putavit, de corticavit & reddit per פִּלְפִּל
à פִּלְפִּל rasit, putavit corticem &c. LXX ob v
erunt circumscribere ita: ὡς ἐστὶν ἀπέλλα νοεῖς λ
Num. 11. 7 i.e. sicut semen coriandri album Vulg. h

§. II. Ceterum nullam ex his senti s facin
specie attinet LXX. monemus Coriandrum non
ne, neq; id Ebræum textum Exod. 16. v. 31. dicere;
quod Manna fuerit & instar Coriandi, ratione sc: qu
tis, & album, adeoq; לבן לבן sumendum non
m. Manna erat album sicut semen coriandi; sed in
erat sicut semen coriandi: idem Manna præterea
id accentuatio, & locus parallelus Num. 11. 7. ul
sicut semen Coriandri, quo significatur quantitas;
bis indicatur, & species ejus sicut species Bdellii.
particulam und/ quæ implicite saltem est in for
war wie Coriander Samen und weiß.

§. III. Alios ergo sequimur Hebræos, &
מִן מִן per עֲגוּלָּה ex ponunt, quod significat r
vertit Pagninus, Arias Mont. Luth. Tremellius. C
tunditatem hic importet, conjicimus ex adjunct
paratione Mannæ cum pruina v. 14. jam vero pru
gelari rotunda & conglobari iusto tempore co
paratione ejus cum semine לבן Coriandri v. seq. 31.
lias notat turmam & לבן turmatim convenit. B
andrum notat, de quo & h. l. omnes exponunt.

§. IV. Finis fuit (1.) intermedius, & hic
16. 8 hic est panis &c. ad vescendum, vel spiritualis,
ut tentarem populum &c. vel præfiguratio, ut sc: ad
per Manna adumbratis Joh. 6. 48. 49. seqq. conf. 4
1. (2) ultimus, sc. DEI gloria, Exod. 16. 6. & 12

כֹּהֵלָה

COROLLARIA.

I. Quæritur an Manna omnium ciborum
Sapiens c. 16. 20. affirmat. Osiander vero in h. l.
quæ de nab autore dicuntur bono animo ad amplificand
tamen scriptura aliter de eo loquitur. Cui nos suffi

the scale towards document

articarum

malu-

v. 31. &

sum &c.

Quod in-

n semi-

m velle,

tundita-

osito h.

Manna

nfirmitat

nna fuit

qq. ver-

Luth.

it: Es

vocem

a quoq;

illa ro-

x com-

la con-

x com-

. לבן a-

x Cori-

Exod.

io v. 4.

le rebus

m. 2. §.

cc.

buerit?

ur; hæc

um, sed

II. An

091

Serial No.

Image Engineering Scan Reference Chart TE263

Patch Reference numbers on UTT

C1 B1 A1 C2 B2 A2 B5 A5 20 18 17 16 11

4.5 5.0 5.5 6.0

mm

Inch

10

100

1000